

Bønner, ligesom hine gjorde ved den Verkbrudne, at han i Naade ville ansee ham sit arme Creatur, og trøste ham med sin Hellig Aand, nu han ikke kan trøstes af andre, paa det han maae finde Guds Kraft i sit Hierte til at imodstaae alle Satans Fristelser, indtil han gjør en god Ende paa hans Svaghed, som kan være til hans Ære og den Syges Salighed. De, som i deres Livs-Tid have foragtet Evangelium, eller og deg levet ilde, uden nogen Poenitentse, dersom de af Præsten vil lade sig omvende paa det sidste, er det got; Men vil de ikke, da maae Christi Legems og Blods Sacramente ikke gives dem, at de ei skal annamme det sig til større Fordømmelse; Men hvilke, som bekiende Christum, og kiende deres onde Levnet, og ret alvorligen bede om Sacramentet, dem maae man foruden al Fare give det; Thi Guds Tiener kan dog ikke videre dømme, end efter det, han seer og hører.

II Art.) Om Anfægtede.

Bliver nogen paa sin Sygeseng eller og anden Tid anfægtet for sine Synder, da skal Præsten, om saa skee kan, nogle Gange om Dagen besøge ham, og (paa den her anviste Maade) gjøre al sin Fliid til at føre hans Siel til Roelighed igien, paa det han ikke skal geraade i Fortvivlelse om sin Salighed. Iligemaade skal de andre, som ere hos slige Anfægtede tilstede, med Bøn, Læsen og Lovsang dagligen opmuntre deres Siele, at de maae glæde sig i Gud deres Frelser, og komme jo mere og mere i Guds overflødige Naades Kundskab sig til Trøst og Husvalelse, og endelig til en naadig Befrielse fra disse haarde Fristelser. Hvortil Gud forlene enhver bedrøvet Synder Naade, Styrke og Salighed for Christi Skyld. Plages nogen med onde Tanker og gaaer altid bedrøvet og beklemt i Hiertet, saa at han hver Dag jo mere og mere kiedes ved dette Levnet, da skal Præsten, som en Guds Tiener og en ret Siel-Sørger:

1mo) flittig besøge ham og allerførst vel udforske hans forrige Liv og Levnet, om han maaeske med nogen grov og vitterlig Last selv kan have givet Aarsag til denne bange og beængstede Samvittighed, som han nu føler hos sig.

2do) Skal han formane ham til Sinds Roelighed, at han tæmmer sine Affekter, det meeste skee kan, og beflitter sig paa at være Herre over sit eget Sind, vare sig for Ivrighed, skye Eenomhed og være flittig i sit Kald, som Gud har

sat ham udi; Og efterdi der er intet kraftigere Middel til at hielpe saadanne Melankolske til rette med, end Guds saliggjørende Ord og det høiværdige Nadverens Sacramente, da skal Præsten søge at føre saadan en beklemt Siel dem til Brug, det meeste skee kan, og deraf idelig og altid holde ham Guds livsalige Forjættelser for, at han hænger hart ved dem og trøster sig dermed, naar Bangheden paakommer ham.

3tio) Skal han til den Ende formane ham at gaae flittig til Kirke, om han har den Helbred, baade naar Bøn og Prædiken holdes, og ingen Time forsømme, naar han kan; desligeste, at han tit og ofte bruger det høiværdige Sacramente og befaler sig saa Gud med en ivrig og andægtig Bøn. Saaledes skal og Præsten tilholde dem, som nærværende ere, at de altid bede med den Syge, læse og synge for ham, paa det hans Siel maae stedse være vakker for Gud, og jo mere og mere forglemme den Bedrøvelse, som den er udi. Det samme skal Præsten og selv gjøre, saa vidt han kommer til den Syge, og det paa sine Knæ tilligemed alle Nærværende; Der skal og skee Bøn for dem af Menigheden baade før og efter Prædiken, saa tidt Prædiken holdes, at Gud ved sin Hellig Aand vil opholde dem i en fast Troe og en god Samvittighed indtil Enden. Er det i Kiøbstederne, da skeer det i alle Kirkerne der i Byen, indtil man seer nogen Forandring, men er det paa Landet, da i nogle af de nærmest hosliggende Kirker. Komme saadanne til rette igien, da skal iligemaade gjøres Taksigelse derfor af Prædikestolen, ligesom for andre Syge, og det i de samme Kirker, som der tilforn er skeet Bøn i for dem.

III Art.) Om de Besatte og dem, som i en eller anden Maade plages af Dievelen eller hans onde Redskab.

Bliver Præsten kaldet til nogen, som holdes for at være besat, eller i anden Maade plages af Dievelen, da maae han ingenlunde afslaae det; men bør efter sit Embedes Pligt, i Herrens Navn, efter foregaaende alvorlig Bøn og Paakaldelse til Gud, strax at forføie sig til den Syge og fornemme hans Tilstand. End bliver han ikke kaldet, og det er vitterligt, at saadan en er i hans Meenighed, bør han dog komme af sig selv, og, om han saa tykkes, kan han tage sine Medhielpere eller nogle andre Guds Børn der af Sognet med sig. Han maae ikke være for hastig til at dømme derom, at han enten gjør for lidet deraf, eller og for